

Kárpátalja megszállása nyomán a Magyarországon érvényben lévő zsidótörvényeket azonnal kiterjesztették az ott élő zsidókra. Legtöbbjüket ez mélyen megrendítette, mivelhogy a csehszlovák demokratikus uralom két évtizede alatt a magyarok jogainak legfőbb védelmezői közé tartoztak, és a leghatározottabban szálltak síkra a magyar nyelvhasználat mellett. Éppen amikor ők is részei lettek a magyarországi zsidóság sorsközösségének, folyt a budapesti parlamentben a második zsidótörvény tervezetének vitája.

A második zsidótörvény

A magyarországi zsidóság jószerivel még föl sem eszmélt az első zsidótörvény által rá mért csapásból, amikor baljósabb fenyegetés körvonalai rajzolódtak ki. Az első zsidótörvény, amelyet 1938 májusában fogadtak el, június 28-án lépett hatályba, de csaknem azonnal újult hangerővel harsant föl a követelés, hogy a zsidók ellen még ennél is szigorúbb intézkedésekre van szükség. A szélsőjobboldal, élén a nyilasokkal, megint szorongatni kezdte a kormányt, hogy a zsidók jogainak korlátozásában ne álljon meg, hanem lépjen tovább. Az Anschluss után vagyunk már, s a szélsőjobboldal nyíltan bujtogatja és bőkezűen pénzeli a Harmadik Birodalom, jelentős pénzeszközökkel támogatva az országban folyó általános antiszemita hangulatkeltést.

Párhuzamosan a náci ideológiai és propagandatevékenységével, egyre szemérmelenebbül épültek be a németek Magyarország gazdaságába. Az Ausztriával bonyolított külkereskedelem is átterelődött a németek csatornáiba, s hamarosan a Birodalom lett Magyarország legnagyobb, majd pedig meghatározó kereskedelmi partnere.²²

Az első zsidótörvény elfogadásához az Anschluss adta meg a lökést, a második zsidótörvényhez a Felvidék visszacsatolása az 1938. november 2-i bécsi döntés alapján. Ez volt az az időszak, amikor Imrédy politikai pálfordulása végbement. Négy héttel a müncheni négyhatalmi egyezmény előtt, szeptember 4-én Kaposvárott még azt mondta, hogy az első zsidótörvény egyben az utolsó is. Viszont nem sokkal a Felvidék bekebelezése után a szélsőjobboldalhoz közeledvén egyszeriben felfedezte, hogy a megnövekedett zsidóközösség „életveszélyt” jelent Magyarországra nézve. Egy pártgyűlésen november 15-én így beszélt:

A visszanyert felvidéki területekkel a zsidók arányszáma, amely amúgy is kedvezőtlen volt, még kedvezőtlenebbé vált, és a keletről való beszívárgás kapuja még tágabbra tágult szét. Tehát nekünk ebben a kérdésben eddig vallott felfogásunkat bizonyos mértékben revízió alá kell vennünk.²³

A második zsidótörvény parlamenti vitája jelezte, hogy Imrédy nem-